

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2007. (44.ÉV) - JANUÁR - MÁRCIUS

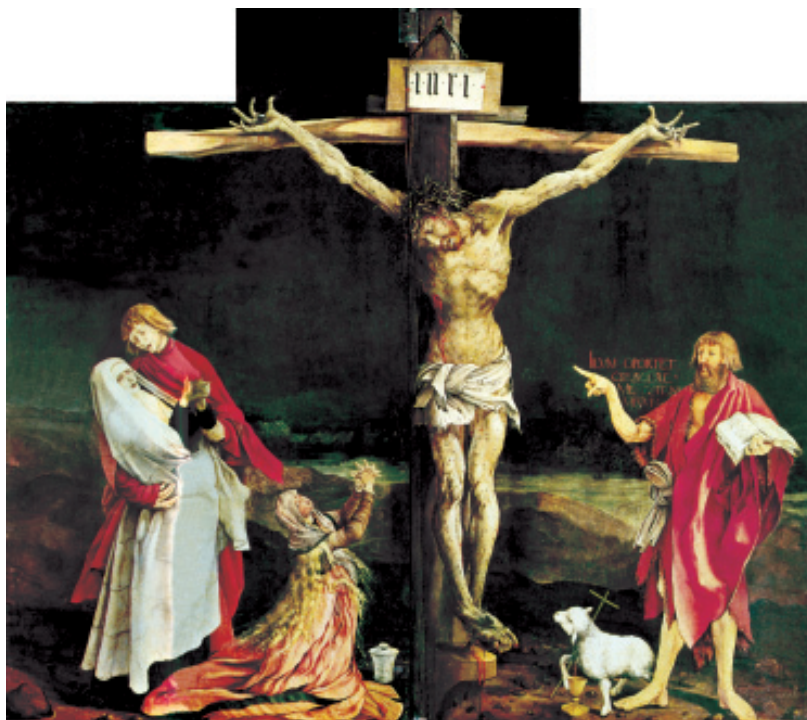
A PÁSZTORGYERMEKEK ÚTJA (5)

III. ENGESZTELÉS A VILÁG ÉS AZ ÜDVÖZÜLÉS KRISZTOCENTRIKUS RENDJÉBEN

Az engesztelés bibliai jelentése: az imádás engesztelő áldozata

1. Az imádás és engesztelés áldozatának szükségszerű azonossága

Mária Fatimában minden embertől azt kéri, hogy a lelki imáadásban adják át magukat Istennek, s ennek a felajánlásnak az egész emberi személyiségben ki kell fejeződnie

Ez a belső felajánlás Isten számára lelki áldozat, és minden embert Krisztus megváltó szenvedésének részesévé tesz

A bűn – mint Istentől való elfordulás, és ezért mint az ember megromlása, akinek lényébe Isten Neve be van vésve – mielőtt egy erkölcsi törvény vagy egy teremtmény megsértése lenne, mindig és alapvetően Isten nevének káromlása. Ezért a bűn engesztelése vagy semmissé tétele, mielőtt bármilyen engesztelő cselekedet lenne, először és alapvetően Isten nevének megszentelése és megdicsőítése. Az engesztelést mint Isten nevének megszentelését kötelező jelleggel úgy kell végrehajtani, hogy megvalósítsuk mindazt, amit ez a Név hordoz: «Isten képe és hasonlatossága Krisztusban», amit Isten megvalósít és közvetít, amikor az ember bensőjét megszenteli. Isten neve az Ő szentségét jeleníti, mert Isten az ő nagyságával, erejével és hatalmával túlszárnyal minden teremtményt, és a névadással birtokba veszi az embert; az ember így teljesen Isten birtokává válik, akit az Ő tekintete ismer, és létezésének legmélyéig uralkodik fölötté.

A bűn hazugságával ellentétben – ami nem más, mint az

ember függetlenedése és elszakadása Istentől – a bűntől való megtisztulás engesztelés, Isten igazi felismerése, annak az igazságnak az élő megvalósítása, hogy az ember teljesen és feltétel nélkül Istennel tartozik. A megtisztulás az ember teljes önátadása Istennek az imáadás által, a teljes szívvel való belső imáadás spontaneitásában; csak így lehet a bűnt teljesen eltörölni és megszüntetni. Maga Isten lesz az, aki megszenteli és magához vonzza az embert, közli vele saját nevét, és gondoskodik róla. Akkor, amikor Isten megtisztítja és megszenteli az embert, az ember hagyja, hogy Isten birtokába vegye őt és így Istent dicsőítse. Átadja neki személyiségét, testét és lelkét, hogy Ő magával ragadja, uralkodjon felette és megszentelje. Ezért ennek az Isten és ember közötti egyedülálló és titokzatos valóságnak a leírására a Szentírás ezeket a szavakat használja: megtisztít, engesztel, megáld, megszentel, megdicsőít; mert Isten így dicsőül meg az emberben. Amikor Isten megtisztítja és megszenteli az embert, ki-

nyilvánítja saját Szentségét, ugyanakkor az emberben is megdicsőíti az Ő Szent Nevét. Ez az önátadás a legalapvetőbb és legfontosabb aktus Isten imáadásában és nevének megszentelésében. Ezt teremtmények közvetítésével nem lehet elérni, hanem az embernek meg kell tanulnia az imáadás sajátos és érdemszerző gyakorlatait. Az imáadásnak ezen alapja nélkül más emberi cselekedetek – mint az erények gyakorlása és ájtatóságok végzése, jócselekedetek, áldozatok, imádságok, felajánlások stb. – semmit sem érnek, sohasem tisztíthatnak meg a bűntől és nem engesztelhetnek a bűnökért, mert gyökerükben ott marad a teremtmény autonómiájának alapvető hazugsága.

Ezért Isten imáadás, a Vele való közvetlen, szívből fakadó önátadás és engesztelés: egymással teljesen azonos dolgok.

Fatimában Mária elsődleges és döntő kérése – minden más teremtett dolog előtt – az emberi személyiség teljes önátadása volt a transzcendens Istennek.

Valójában a megszentelődés – amely az imáadás teljes odaadásában az ember szoros Istenhez tartozásának megvalósítása – szükségszerűen a hazugság világának szétrombolását, az ember énje hazugságból teremtett autonómiájának megsemmisítését jelenti Isten előtt. Az ember teljes önátadása az imáadásban igazából mindenféle emberi autonómia eltörlése; csak így és nem másképp vétetik el a bűn és tisztul meg az ember. Az engesztelés egyben imáadás is, és az imáadás csak az ember és a transzcendens Isten közötti személyes és közvetlen kapcsolatban valósulhat meg, nem pedig az emberek által létrehozott bármilyen kapcsolatban. Az ember teljes önátadása Isten imáadásában valójában maga az engesztelés, az önmagunkról való lemondás olyannyira lényeges eleme által, amelyet magunkban kell hordoznunk, mert ha a hazug ember nem semmisíti meg teljesen a maga autonómiáját, akkor sehogyan sem tudja imádni a transzcendens Istent, hiszen bensőjét a bűn akadályá megközelíthetlenné teszi.

Isten szólítja és vonzza magához az elesett embert; az embernek meg kell újulnia Isten erejében, hagynia kell magát megszentelni az áldozat által, ami az önmagáról való teljes lemondását és Istennek való önátadását jelenti. Ez az engesztelő imáadás az áldozatban való odaadás által annak az igazi megvalósítása, hogy az ember létezésében és életében egészen Istenhez tartozik, és ugyanakkor ez az ember megigazulása is. Isten nem «elégtételt», hanem «igazságot» követel az ember részéről, és az igazság abban áll, hogy az ember közvetlenül és kizárólag Istenhez tartozik; az imáadás, az áldozatban való önátadás az igazság élő megvalósítása. Az embernek ez a «megigazulása» nem a különböző igaz tettekben áll, amelyeket az ember véghezvisz, hanem az emberi szív belső hozzáállásában; ez az élet teljességében valósul és nyilvánul meg élő módon, az Isten szavának hallgatása és a neki való engedelmesség hűséges összhangja által. Valamint azáltal is, hogy az ember szívében ott lakozik a Törvény, a Lélek és Isten Neve, ami által az ember igazzá, szentté és megszentelődötté válik. Az «megigazulás» bibliai fogalma ezért azonos a «szentséggel», mert az ember igaz volta az ember szentsége is. Az «igazság» azt jelenti, hogy az ember egész létezésében és egész életében teljesen

Istenhez tartozik; a «megigazulás» Krisztus misztériumában az Istennel való kapcsolat élő és igaz megvalósulása és tökéletesítése; az igazság önmagában való megvalósítása. Ez a megigazulás, és ezért az igazságnak ez a feltétel nélküli követelése abszolút, s alapja kezdetől fogva megtalálható az ember sorsának lényegi szerkezetében. Az ember igaz élete az az élet, amely megfelel hivatása megvalósításának és teljesítésének.

Ez az imáadás azonban, amelyben az ember átadja magát Istennek és egyesül Vele, az üdvrend kötelező rendjének konkrét megvalósításában egyedül az áldozat által hajtható végre, és ebben a földi életben sok szenvedéssel jár. Mert a világ, amelyben az ember él születése óta Ádám bukása miatt, nem egy közömbös állapot, hanem folyamatosan uralma alatt áll azoknak az ellenerőknek, amelyek Istentől elhagyva és elválasztva, fizikai hatásokban is látható módon megnyilvánulnak. Ezért le kell győzni a «régibert», akit ennek a világnak a kísértései megrontottak. Az imáadás az Istennek való önátadásban és az Istennel való egyesülésben fejezi ki a szükséges eltávolodást ettől az istentagadó világtól; az ember nem egyesülhet Istennel, amíg nem irtja ki magából az istenkáromlást, amely Ádám bűnétől kezdve uralkodik ebben a világban. A bűn «élő» képét teljesen meg kell semmisíteni: Ebben áll minden ember küldetése Krisztus misztériumában és igazi részvétele Krisztus engesztelő áldozatában, a mindent átfogó Kairószában való növekedés, amely a kereszthalál teljesítése, Ádám bűnének lerombolása és az Isten képére és hasonlatosságára való teremtettség helyreállítása. Ezért mondja Krisztus főpapi imájában, hogy ő maga is övének szenteli magát, hogy ők is megszentelődjenek. Krisztus az Atya megszentelődése, aki értünk egyszersmind bűnösnek mutatkozik, ebben a látható formában megszentelődik és kereszthalál által megváltja az elbukott nemzedéket, látható megmutatkozás által megszünteti Ádám bűnének következményeit, ami az istenkáromlás, az Istenhez való hasonlóság és az istengyermekség elrablásában áll. Így Krisztus, a Szentlélek ereje által, lerombolta az elbukott nemzedék bűnének minden belső és külső eltávolítását, megtisztította az ember bensőjét a romlás halálos következményeitől, hogy imádhassa az élő Istent. Újjáteremtette az embereket, és megszentelte őket önmagában és önmaga által olyan mértékben, hogy az Isteni Lélek ereje által az Ő tagjaivá váltak, és így Átala és Benne megújulnak és megszentelődnek. Krisztus minden bűnt magával vitt a keresztfára, és testében megölte őket azért, hogy akik holtak voltak a bűn miatt, most igazságban tudjanak élni, ahogy Jézus élt és zarándokolt ebben a földi életben. Ezért mondja a Szentírás, hogy Krisztus tagjainak hivatása ebben a földi életben az Ő nevében való szenvedés: szenvedni miatta és érte a vele való titokzatos egységben. Maga Isten, az ő gondoskodó szeretetével viszi véghez ezeket a szenvedéseket Krisztus tagjaiban, hogy ezáltal ők is részesülhessenek az Ő szentségében.

Fatimában Mária nem kért mást, mint a Szentírás alapvető és központi parancsának teljesítését: Isten Nevének megszentelését. Szentnek lenni, mint Ő; akkora szentnek lenni, amekkora Ő – erre hív Isten minden embert, mert szentség nélkül Istent senki sem szemlélheti. Szentté válni az áldozathozatal által,

szentté válni az egész személyiség teljes felajánlása által, testestül-lelkestül. Az önátadás megvalósításával az emberek Krisztus szenvedésében részesülnek; éppen ebben áll az Isten számára kedves «lelki áldozat», Krisztus tagjainak, Isten népének, a királyi pap-ságnak «lélekben való imádása». A «lélekben való» nem a tisztán lelki cselekedetet jelenti, amely belsőleg láthatatlan és «intellektuális», csak egyszer lehet elvégezni, anélkül, hogy az ember valamit erejéből vagy hatásából érezhetne. Ellenkezőleg: ezen azt értjük, hogy az egész ember, testestül-lelkestül teljesen felajánlja magát – a bensőjéből kiindulva, Krisztus Lelkének erejében, az Ő «Igéje» által, amely hatékonyan működik a valóságban – és ezért őszinte és tiszta szívvel. Ennek a belső felajánlásnak az egész emberi személyiségben kifejeződésre kell jutni, vagyis ellentmond az e világ

2. Az engesztelő imádás szükségszerű és kizárólagos eszköze mások megmentésének

Csak ha a világ és az üdvösség abszolút és krisztocentrikus rendjéből indulunk ki – amelyben az emberi lény mint «Isten képe és hasonlatossága Krisztusban» létezik, és amely az emberi felsőbbrendűségnek az alapja –, akkor érthetjük meg a másokért végzett engesztelő imádás megváltó hatását és konkrét megvalósulását. S ez az egyetlen megváltó hatás, amit az ember egy másik ember javára tud felajánlani. Ebben a folyamatosan aktív és élő dinamikus uralomban – vagy az Isten melletti vagy az ellene fordult erővel – találhatjuk meg a másokért végzett engesztelés lehetőségének alapjait. A bűnösök megtéréseért végzett engesztelő imádásának aktív ereje a Krisztus keresztdozatának misztikus imádásában való titokzatos részvétel. Mert az engesztelő imádás önmagában az ember titokzatos egysége Krisztussal az Ő Szentlelkében, amely a földi élet során, a bensőjéből kiindulva, folyamatosan megvalósul az emberi személyiségben. Ugyanebben az élő dinamikus folyamatban működik maga Krisztus éppúgy tagjai megújításában és megszentelésében, mint mások megtérésében és megváltásában, jó útra térésében és átformálásában. Krisztus Lelkének uralma nyilvánul meg az emberben. Az egyetlen megváltó hatás úgy lehetséges, ha az ember már nem önmagához tartozik, hanem teljesen Istenhez Krisztusban. Ez a hatékonyság annál erőteljesebb és mélyrehatóbb, minél tökéletesebben megvalósul benne Krisztus misztériuma, minél mélyebben és intenzívebben gyökerezik kizárólag Istenben, minél inkább egyedül Istenhez tartozik, vagyis Krisztus Lelke járja át és uralkodik benne. Ez azt jelenti, hogy nem létezik a megváltásnak semmilyen teremtett emberi kapcsolata vagy közvetítése, hanem maga Isten van jelen közvetlenül az emberek között; közvetlenül Krisztus Lelke működik Krisztus tagjaiban, és általuk az emberek megváltására. Ezért olyan fontos az engesztelő imádás a bűnösök megtéréseért, mert ez csak Krisztus isteni erejében valósulhat meg, nem pedig az ember saját erejében. E világ bűnének halála és az igaz élet, amelyet az ember ebben az életben egy dinamikus folyamatban valósít meg és teljesít, szintén Krisztus szentségének uralmát jelenti az emberben. Ezért árasztja ki Krisztus Lelkét, ezért terjeszti ki uralmát a többi ember fölött, bensőjükben, mert Krisztus isteni Lelke uralkodik az ember bensőjében és szívében.

«Az üzenet, amelyet tőle hallottunk és nektek hirde-

formájának és törvényszerűségének. «Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemetek hódolata. Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkozástokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes.» (Róm 12,1-2)

Mária Szeplőtelen Szíve Fatimában ugyanerre hívja meg a mai kor valamennyi emberét.

Ezért soha nem lesz sem felajánlás, sem engesztelés, ha az ember kívül-belül nem válik szentté. A «felajánlás» nem jelent menedék- vagy védelem-keresést ebben a földi életben, hanem tisztulást és megszentelődést. Felajánlás, engesztelés és megszentelődés ugyanazt jelenti, és őket az emberi személyiség élő egységében és teljességében kötelező jelleggel kell megvalósítani.

tünk, ez: az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt állítjuk, hogy közösségben vagyunk vele, és sötétségben élünk, akkor hazudunk, és nem az igazsághoz igazodunk, de ha világosságban élünk, ahogy ő is világosságban él, akkor közösségben vagyunk egymással, és Fiának, Jézusnak a vére minden bűnt lemos rólunk. ... Ő az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is. ... Aki azt állítja, hogy benne él, annak úgy kell élnie, ahogyan ő élt.» (1Jn 1,5-2,6)

Amikor Izrael, Isten választott népe a bűn által hűtlen lett az isteni Szövetséghez és elhagyottá vált ellenségeivel szemben, majd nagy szenvedés és szolgaság lett osztályrésze, nem menthette és nem szabadíthatta meg őt az engesztelés liturgikus kultusza, hanem csak egy belső és külső élő engesztelés misztikus valósága; az elváltozott és megkeményedett szív megtérése és megváltozása, és a testükben átélt fizikai vezeklés. Ezt a megtérést Isten különféle választottai eszközölték ki a nép számára, akik imádság által, saját engesztelő imádásuk által, tehát Istennek való teljes önátadásban s egész személyiségük felajánlásával jártak közben Istennél. Csak így nyerheti el a szentek engesztelése a bűnösök engesztelését. Ebben az egyének által a közösségért végzett engesztelésben az első és a döntő: Isten nevének segítségül hívása, folyamodás Isten azon nevéhez, amelyet az embereknek a szövetség megalapításakor nyilatkoztatott ki és közvetített: «gondoskodó» és «irgalmas» (aki elveszi a bűnt). Ezután következik Isten ama nevének segítségül hívása, amelyet ő személyesen nyilatkoztatott ki kiválasztottainak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak, hogy jelezze, hogy ő az Istenük és atyáik Istene (Kiv 3,15) és ezzel az atyákat is Isten által kiválasztottaknak és szeretetteknek hívják. Azonban ez semmi esetre sem saját erényeik érdeme miatt történt, hanem Isten ígérete miatt, amelyet nekik adott és ünnepélyes esküvel megerősített számukra. Ez felhívás Isten áldásának és bocsánatának kiesésére, a jószándéokra és a szeretetre, amelyet Isten felajánlott nekik, amikor barátaivá tette őket (Kiv 32,13; Hb 11,16). Így engesztelt Mózes (Kiv 32,1-14; Szám 114, 10-19) önmaga engesztelő imádásában való felajánlásával a lázadó népért, amely megtörte a szövetséget; ugyanezt tette Dániel a babiloni fogságban (Dán 9,1-27); illetve Eleazár és a Makkabeus testvérek (2Mak 6,18-7,42) a teljes életfelajánlástól a véres mártírhalálig.

Maga Krisztus tanítja ezt a megváltó hatékonyságot Krisztus misztériumában szóval és tettel, valódi példákkel és példabeszédekkel, elsősorban búcsúzásakor. Ez Krisztus tagjainak megváltó hatékonysága a vele való titokzatos egységben, amely kizárólag a benne való élethez kötődik; így például: a szőlőtövek «megtisztítása» (engesztelés), amelyek kizárólag akkor hozhatnak gyümölcsöt, ha a szőlőtőn maradnak, így viszont még több gyümölcsöt hoznak. Az ő gyümölcseit hozzák másokért, az Ő nevében végzett hatékony imádság által, hiszen ebben áll Krisztus parancsának teljesítése: szeretni az embereket, ahogy Krisztus tette. Mert a Krisztus nevében való imádság valójában a Krisztussal való titokzatos egységben való imádság; csak ebben találhatjuk meg Krisztus nevének igazi erejét, amely az imádságot hatékonyá teszi. Ha nem ebben a titokzatos egységben imádkoznánk, az ima csupán üres szöveg, hiábavaló kérés lenne, és Krisztus nevében nem lenne ereje, sőt kölcsönös «megtisztulás», az önmagunkról való lemondás, az alázatosság és a megalázkodás által, amelyet Jézus tanított az övéinek, amikor a vacsorán megmosta a lábukat. Krisztus tagjainak megváltó hatása a másokért való engesztelésben és mások megváltásában ezért magának Krisztusnak a hatékonysága, és tagjai ugyanúgy valósítják meg azt, mint ő maga: csak ezért lehetséges az, hogy a búzaszem a földbe hull és elhal. Krisztus az övéinek szenteli magát, hogy ők is megszentelődjenek; s ez az önmegszentelés egyben a másokért való megszentelődés is. Ezen engesztelő szenvedéssel alapozza meg apostoli erejét; mert az engesztelő szenvedés Krisztus sajátja, amely benne valósult meg mások megváltásáért.

Krisztus engesztelő szenvedésének ereje a kereszten valóban hatékony az ő titokzatos tagjainak engesztelő szenvedéssel teli életében. Az engesztelés, a megváltás megvalósulásában, Krisztus és tagjai papi áldozatának lényege, ezért az egész titokzatos Krisztusnak, Isten egész szent népének, királyi papságának is. Az engesztelés tehát Krisztus misztériumának megvalósulása; engesztelés nélkül nem lenne Istennel való szövetség. Az Istennel való szövetség lényegét tekintve az áldozat engesztelő szövetsége.

Ez az engesztelés joggal abszolút szükséges az ember üdvösségéhez, s ezt kéri Mária olyan állhatatosan Fatimában: az Istennek való teljes önátadást engesztelő áldozatban a bűnösök megtéréseért.

*****

Lucia nővér összhangban van az engesztelő önátadás ezen teológiai magyarázatával. Erre emlékeztet bennünket az Angyal második jelenése «A fatimai üzenet felhívásai» című könyvében: «A szegény gyermekek ott ültek a kút kőlapján, amelyik szüleim háza mellett volt. Az égi Küldött megjelent és a következő szavakkal fordult hozzájuk: 'Imádkozzatok! Imádkozzatok sokat! Jézus és Mária Legszentebb Szíve irgalmasságot akar veletek gyakorolni. Ajánljátok fel állandóan imáitokat és áldozataitokat a Mindenhatónak. (...) Mindent, amit csak tudtok, ajánljátok fel Istennek. Ez elégtétel lesz a bűnökért, amelyekkel

megbántják Istent, és kérés lesz a bűnösök megtéréseért. Így ki fogjátok eszközölni hazátok számára a békét. Én Portugália Órangyala vagyok. Mindenekelőtt fogadjátok el és viseljétek türelemmel a szenvedéseket, amelyeket az Úr küld nektek...

Akkoriban a gyermekek távolról sem sejtették, hogy ez az imádságra való felhívás nem csak nekik szól, hanem az egész emberiségnek. Ma úgy tekintem ezt az üzenetet, mint figyelemfelhívást arra az útra, amelyet Isten jelölt ki teremtményei számára a teremtés kezdetétől... Mindez azt mutatja nekünk, hogy milyen nagy szükség van arra, hogy imádkozzunk; hogy Istenhez az imádság útján közeljünk... És az áldozathozásra felhívást, amelyet Isten hozzánk intéz, megtalálhatjuk a Szentírás számos oldalán... Az Ószövetségben a papok magukért vagy a népért állatokat áldoztak fel, amelyeket engesztelő áldozatként öltek le. De ezek az áldozatok csak előképei voltak Krisztus áldozatának, amely az igazi áldozat kellett, hogy legyen, amit az Atyának felajánlottak az emberiség bűnei miatt. Krisztus áldozata véget vetett az előképeknek, s örökre az Ószövetség áldozatai helyébe lépett. Ma pedig naponta megújul ez az áldozat az oltáron, az Eucharisztia ünneplésében, amely vérontás nélküli megismétlése a keresztládozatnak.

De ez nem elég, mert ahogy Szent Pál mondja (Kol 1,24), fontos, hogy magunkban egészítsük ki, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből, mert az Ő Titokzatos Testének tagjai vagyunk. Ezért amikor a test egy része szenved, a többi rész vele együtt szenved, és amikor egy rész feláldozza magát, a többi rész is részt vesz ebben az áldozatban. Ha egy rész súlyos beteg, még akkor is, ha a betegség csak őbenne van, az egész test szenved és meghal. Ugyanez történik a lelki életben; mindannyian betegek vagyunk, mindannyiunknak hiányosságai és bűnei vannak, ezért mindannyiunk kötelessége, hogy egységben Krisztussal, az ártatlan áldozattal, feláldozzuk magunkat engesztelésül saját és testvéreink bűneiért, mert valamenynyien az Úr titokzatos Testvének tagjai vagyunk.

Az Üzenet azt kéri tőlünk, hogy mindent ajánljunk fel áldozatként Istennek: Mindent, amit csak tudtok, ajánljátok fel áldozatul Istennek. Ez elégtétel lesz a bűnökért, amelyekkel megbántják, és kérés lesz a bűnösök megtéréseért (Az Angyal szavai). Ezek lehetnek szellemi, intellektuális, erkölcsi, fizikai vagy anyagi jellegű áldozatok: a pillanattól függően alkalmunk lesz ilyen vagy olyan áldozatot hozni. Az a fontos, hogy készek legyünk felhasználni az éppen adódó alkalmakat: mindenekelőtt pedig fel tudjuk áldozni magunkat, amikor kötelességünk Isten, embertársunk vagy saját magunk felé éppen azt kívánja. Még inkább így van, ha ez az áldozat azért szükséges, hogy ne szegjünk meg Isten törvényét: ebben az esetben kötelező az áldozathozatal, mert kötelesek vagyunk feláldozni a szükségeset, hogy ne vétkezzünk. Ettől függ örök üdvösségünk. Így mondja nekünk Jézus Krisztus az evangéliumban: Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye vállára a kereszttét... Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul vagy súlyos sérelmet szenved.' (Lk 9-23-25).»

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima Diretor: P. Kondor Lajos SVD Tel.:

00351-249-539780; Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt További információ a honlapon: www.pastorinhos.com

Bank-számla Magyarországon: Raiffeisen-Bank, számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005